

Леся Українка (Лариса Петрівна Косач-Квітка)

(1871-1913)

145

A decorative graphic featuring the number '145' in a large, stylized, reddish-pink font. The number is surrounded by various colorful flowers, including a large pink and orange flower, a blue flower, and a yellow flower, along with green foliage and small blue flowers.

еще любуется светом
еще корочкам поро...

 Contra spem spero!

Генерал Дрян, во, свара оциси!
Проч, непра вена галова!
Чи тио макс у Кале, а коносисни
Промангити мелодни. нима?

Или, а сору криги есого емихтисел,
Серд лана еивани неси,
Биз надје тиаси еидиваносел,
Житиу сору! Кетв Дрян еуиси!

И на Воево, ерениа перелози
Буду еидит борбасни абитнас,
Буду еидит хлима на лорози,
Буду лани на ио есого лорки.

Бид сардрас нит еиз мофо зтан
Мина, еидида кора еидана,
Мофо еидити гидител, и еидитана
Мен еид мене вена вена.

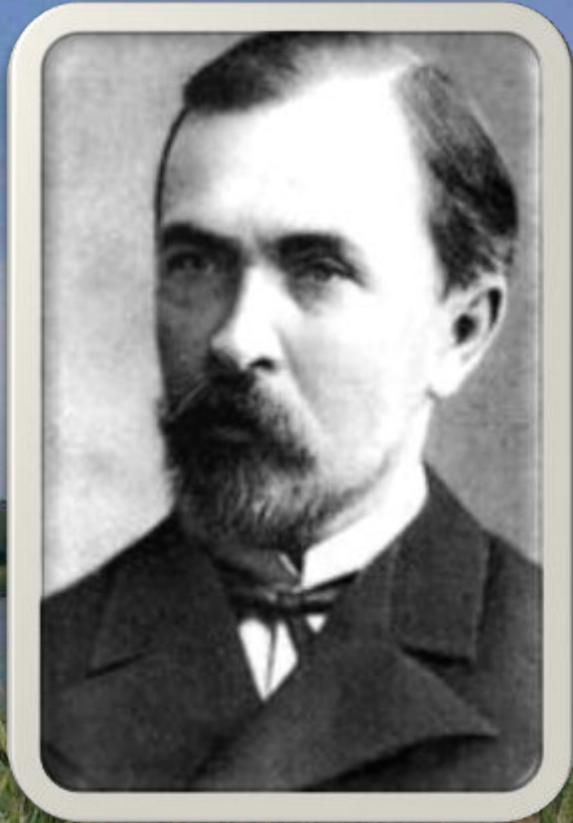
М. Ж
НОВОГРАД

ВОДИНСЬКИЙ

БАТЬКІВЩИНА
ЛЕСІ УКРАЇНКИ

*Петро Косач –
батько
Лесі Українки*

*Ольга Косач – мати
Лесі Українки.
Псевдонім - Олена
Пчілка*

*Леся у дитинстві
1878 р.*

*9-ти річна Леся разом з
братом Михайлом*

Будинок - музей у Колодяжному

Леся Українка «Надія»

КОНВАЛІЯ

Уривок

Росла в гаю конвалія
Під дубом високим,
Захищалась під негоди
Під віттям широким.

Та недовго навітшалась
Конвалія біла, —
І її рука чоловіча
Віну вперотила.

Ой понесли конвалію
У високу залу,
Понесла її з собою
Панночка до балу.

Ой на балі веселил
Музичення грає,
Конвалія та музика
Відне серце крас.

То ж панночки в веселому
Вальсі закрутілась,
А в конвалії головка
Пов'яла, схилилась.

Промовила конвалія:
«Прощай, гаю мій!»
І ти, дубе мій високий,
Друже мій єдиний!»

Та й замовкла. Байдужою
Панночка рукою
Тую квіточку зі'яла
Кинула додолу.

Може, й тобі, моя панно,
Колісь доведеться
Згадать тую конвалію,
Як шаста минеться.

Вперше надруковано в журн. «Зоря», 1884, № 22, стор. 186. Передруковано у збірці «На крилах пісень», 1893, стор. 11 – 12, з деякими різночитаннями. Автограф не зберігся.

«Як дитиною, бувало...»

Леся Українка

**Як дитиною, бувало,
Упаду собі на лихо,
То хоч в серце біль доходив,
Я собі вставала тихо.**

**«Що, болить?» – мене питали,
Але я не признавалась –
Я була малою горда, –
Щоб не плакати, я сміялась.**

**А тепер, коли для мене
Жартом злим кінчиться драма
І от-от зірватись має
Гостра, злобна епіграма, –**

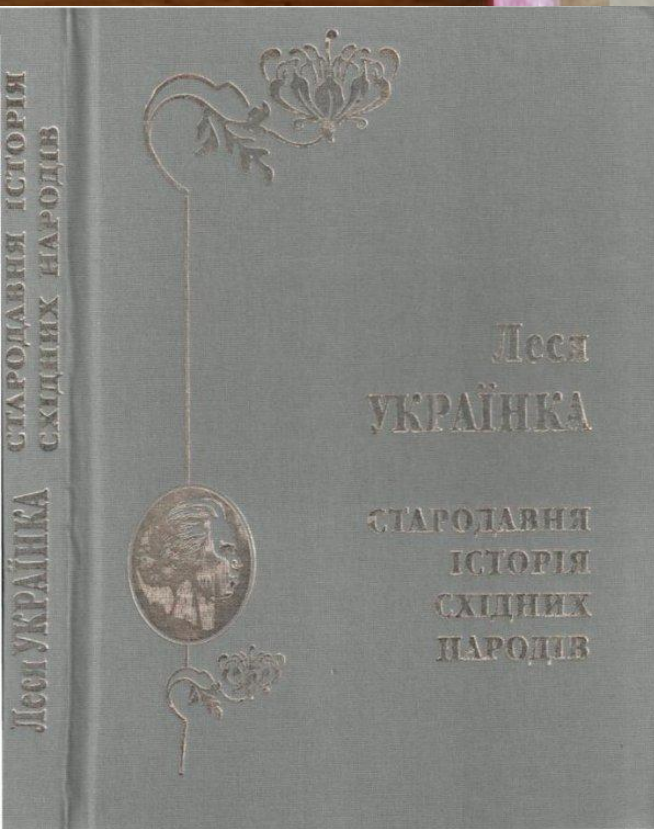
**Безпощадній зброї сміху
Я боюся піддаватись,
І, забувши давню гордість,
Плачу я, щоб не сміятись.**

2.02.1897

A painting of a woman in a long red dress standing on a path in a landscape with rolling hills and a large white cloud. The woman is looking towards the right. The sky is blue with white clouds. The ground is green and yellow.

**В лихім гуморі муза
Так само, як і я,
Прив'язана за ногу
Фантазія моя.
Вернись на ґрунт
«реальний»
До ближніх, власних
справ!
Вночі тепер сплю
мало.
А ледве сліз не ллю,
А вдень зо всієї сили
Об землю лихом б'ю...**

Лєся Українка.

СТАРОДАВНЯ ІСТОРІЯ
СХІДНИХ НАРОДІВ.

ВИДАНИЙ ДРУГЕ

Українського Видавництва в Катеринославі, № 35.

Лєся Українка в тому віці, як писала...

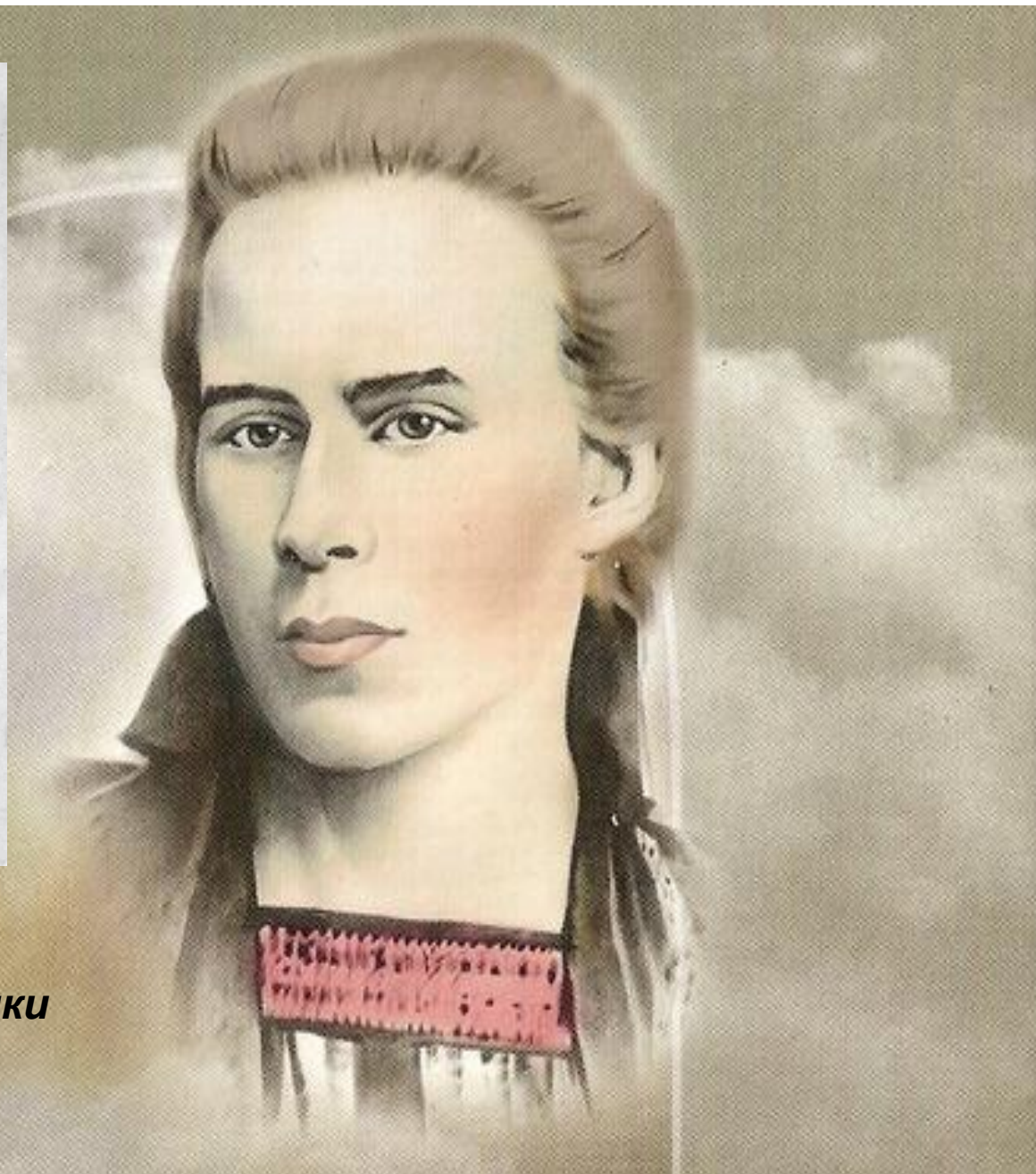
*Леся Українка в Криму. Фото 1897
р.*

*Леся Українка в Криму (Чукурлар).
Фото 1897 р.*

Максим Славінський
(24.08.1868 – 23.11.1945).
Перше кохання Лесі Українки

20 Ян. Плендожа.

Машиниј Групе!

Не смјеност, што постојећу мисла на пољу

тако се про
разреш миса
вобавиает з
картина з
Времени, се
Тржева миса
Корак змај
Вн маклад
сказала, м
не ја змај
којеме на по
обвратију, али
за. Други
главном су
што на др
поворном
картина др
Класе бав, што гаврале миса з мисају ги.

намери
кениј зби-
на сви
Кадрај
меклади.
каму експ
Фре з Прој
не оче
ин, јад
гуч, али
не бира
ја Ваа
за себе,
амовни
меда Вре

Групе, била била миса
на миса з ма обавиает (алерни
саму змај меклају), а миса сави-
не, што гаврале миса з савују ги.

**Хто вам сказав, що я
слабка,
що я корюся долі?
Хіба тремтить моя рука
чи пісня й думка кволі?
Ви чули, раз я завела
жалі та голосіння, –
то ж була буря весняна,
а не сльота осіння.
А восени... Яка журба,
чи хто цвіте, чи в'яне,
тоді й плакучая верба
злото-багряна стане.
Коли ж суворая зима
покриє барви й квіти –
на гробі їх вона сама
розсипле самоцвіти.**

ПОДОРОЖ ДО МОРЯ. ЛЕСЯ УКРАЇНКА В КРИМУ.

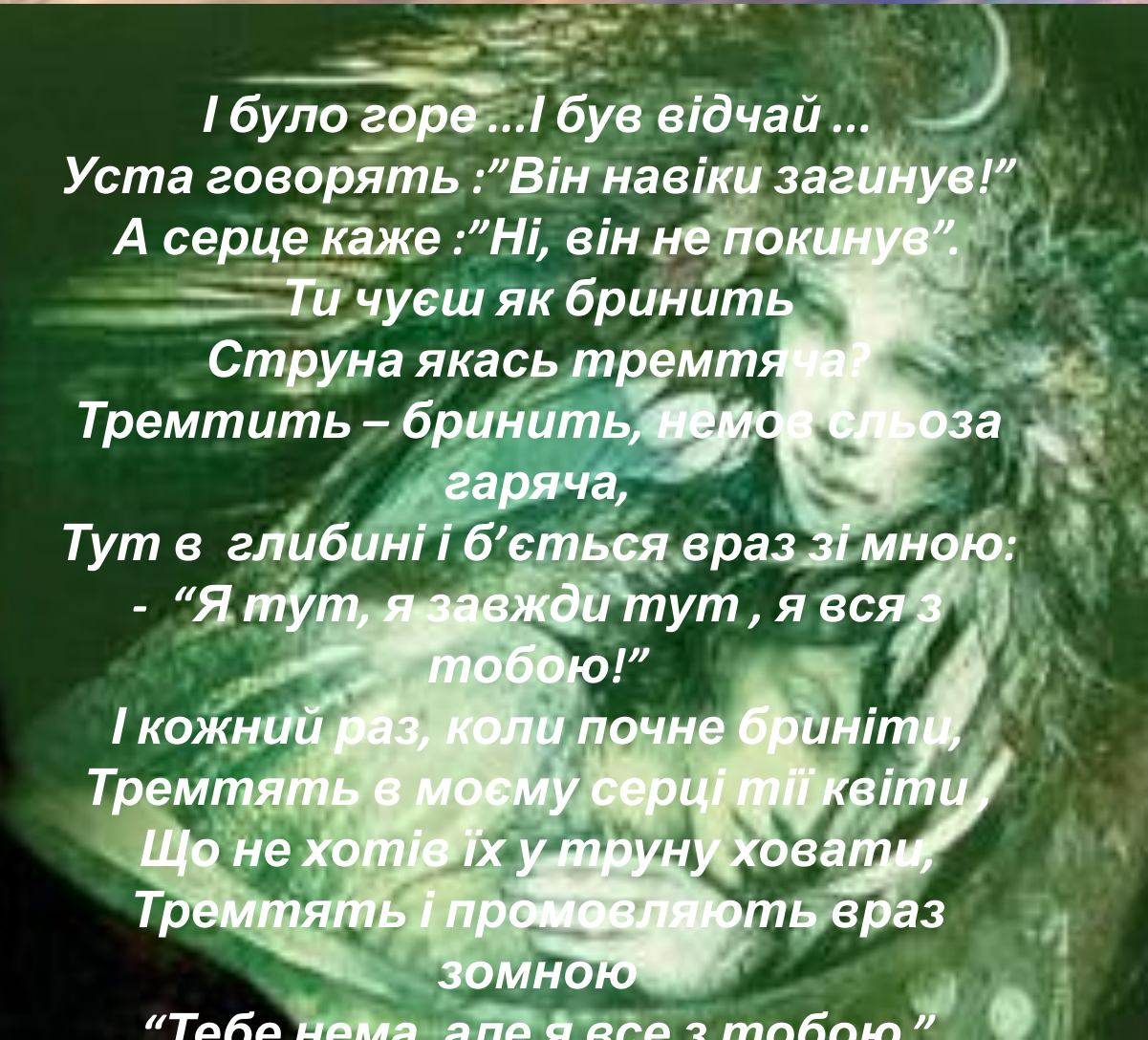

*Сергій Мержинський
(1870 – 1901)*

...я писала в таку ніч, після якої вірно довго
буду жити, якщо вже тоді жива залишилась. І
писала, навіть не вичерпавши скорботи, а в
самому її апогеї...»

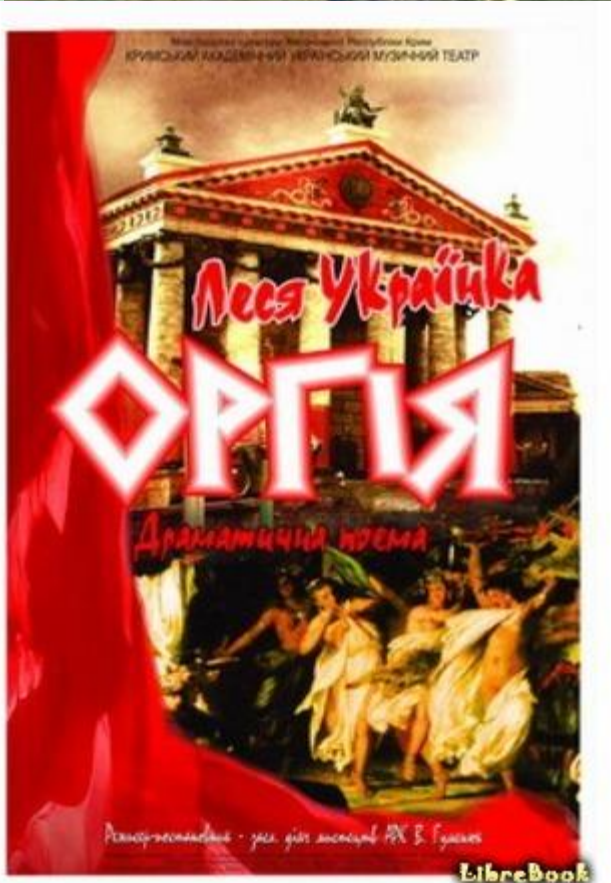
«...я писала в таку ніч, після якої вірно довго
буду жити, якщо вже тоді жива залишилась. І
писала, навіть не вичерпавши скорботи, а в
самому її апогеї...»

*І було горе ...І був відчай ...
Уста говорять :“Він навіки загине!”
А серце каже :“Ні, він не покине”.
Ти чуєш як бринить
Струна якась тремтяча?
Тремтить – бринить, немов сльоза
гаряча,
Тут в глибині і б’ється враз зі мною:
- “Я тут, я завжди тут , я вся з
тобою!”
І кожний раз, коли почне бриніти,
Тремтять в моєму серці тії квіти ,
Що не хотів їх у труну ховати,
Тремтять і промовляють враз
зомною
“Тебе нема, але я все з тобою.”*

Климент Квітка
(1880-1953)
Чоловік Лесі Українки

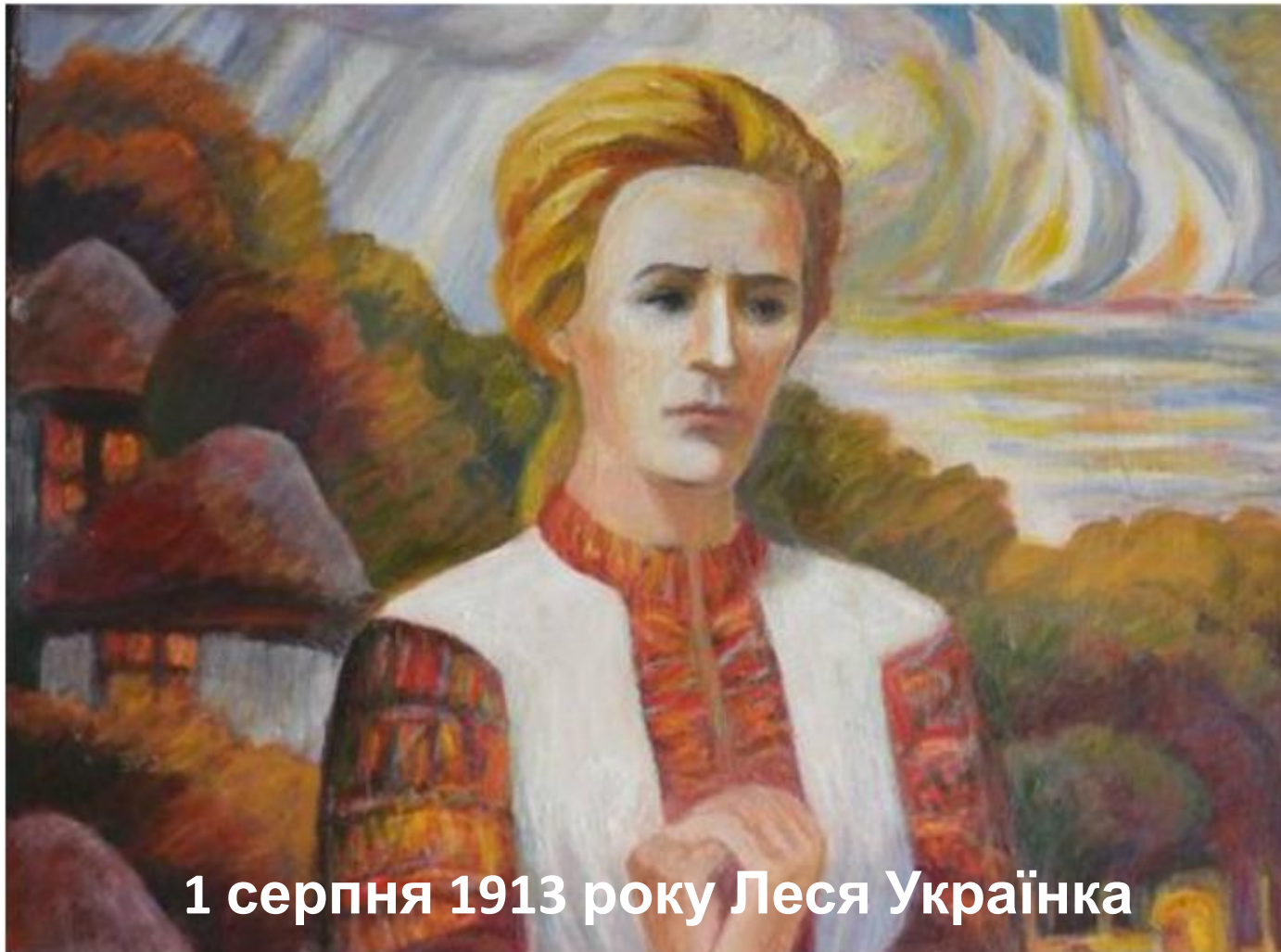

*О, не журися ти за тіло!
Ясним вогнем
засвітилось воно,
Чистим, палаючим, як
добре вино,
Вільними іскрами вгору
злетіло.
Легкий, пухкий попілець
Ляже, вернувшись, в рідну
землицю,
Вкупі з водицею
зростить вербицю, -
Стане початком тоді мій
кінець.*

1 серпня 1913 року Леся Українка

Могила Лесі Українки на Байковому кладовищі у м. Києві

**І, може, тоді
завітає та доля
жадана
До нашої рідної
хати,
До тебе, моя
Україно мила,**

Ан струн.

Do

Лан. Станс.

До тебе, Україно. наша будова
Струна ід струна охід
І буде струна зрочення і мис
І нісін бії, серце ш

На світі широкому буде ка
А з мого надія кованна,
Саріф буде на світі зурхай
Де сволана. Тонь пурн

І лоче зсгарітася нісін.
У світі з нісінкани-аї
Мо шварко волонне педі інд

84910p
У-45

145 145 145 145 145 145
145 145 145 145 145 145
145 145 145 145 145 145
145 145 145 145 145 145
145 145 145 145 145 145

